

(redakce)

Stírání

Ostré přímky stromové kmeny
světelné medúzy na asfaltové hladině
halily se do šustivého nočního alobalu
ztrácely se za oknem
za sklem mlžícím se v dráždivých obrazcích

Přerývané světlo obemknulo tvář
naběleným stínem
prostoupilo oči s probuzenou pamětí slz
a znovu pohaslo
Zůstala – tušená a neviděná

Do setkávání protikladných vůní
do stírání večerního frappé z napnuté kůže paží
do smetanové barvy dotyků
do vteřinového rozkvětu vlasů
rozpuštěných na mrknutí oka ve tmě
– vznášení třpytivých chaluh v hloubkách –
do větrných kapek ve slabinách
promítaly se modrobílé pruhy
z projíždějících aut
letouni s lesklými šupinami
vystřelovaní z temných vod
tam za zadýchanými okny

Malé loviště obehnané
tygrovanými liánovitými zdmi
a kobra píšící vlastním tělem
duhový vlhký otazník
přímo do mě

(Frank poeta)

Dokonalý tvar

Mluví na mě
Ale já o tom jen vím
jen to trochu slyším
Mám pocit
že valí z okapů
kdesi hodně napravo

Zepředu se na mě cpe
kopec Ondřejník
s vodnatou šiřatou hlavou
sjetou až na kůži

V tu chvíli jsem
tenká třpytná pavučina
svým způsobem dokonalý tvar
prokopnutý v mžiku oka
holčičím pantoflíkem

(Frank poeta)

dvě

Čepejři se vlaštovko čepejři
Přes průsečík mých snů
Jsi chvíle nad ránem
Otoč kosou štěstěny
Dej mi napít ze tvých dnů
Jsi houfem holubic
Je tak divný svět
Tak divný tak skvělý
Jsi všechno co já už nemám
A co mi dáváš
Prosím tě nepros mě
A nikdy nedělej ty tvoje koleje
V odezvách zákoutí

(Petr Myslivec, DS4)

Mezi stehny se ti ženo usadil měsíc
Vyjící na vlky v odrazech kotníků
Propastně bělostné vzdychání nocí
Dýchání propastí promluvy mraků
Bílý kotouč sklouzl až na samé dno
Na pospas smečkám škádlí a vyje
Propasti propastí kremace vzpomínek
Úplňku úplňků jemné obrysy pahorků
Vlci už běží

(Petr Myslivec, DS4)

-U e mon bo šodron???

Když slunce zahoří nad obzorem
a měsíc je už ten tam
já sním o snu s růžemi
ač alergii na pyl mám
Jsou tak krásné až by se mi chtělo
oslepnout
jejich plátky mě přitahují jako nějaká
zář
Jsou to růže mých snů ale uvadají jako
ve skutečnosti
a já mám strach probudit se protože
nechci zemřít
zemřít jako ty krásné růže
Ach ano, jejich barva byla rudá
jako planoucí srdce
jako krev či víno
a jejich vůně sladká jako marcipán
Stalo se to
probudila jsem se ale neumřela
jen viděla umírat druhé

Chci...
Slyšet zas tvá něžná slůvka
I to co říká srdce
To tvé.

Chci...
Cítit znovu tvé rty na tváři
A přítomnost lásky
Bez ní.

Chci...
Uložit mé nejhorší obavy
K věčnému spánku
Možná i sebe.

ESK

Motto:

Ona: „Doufám, že jsem ti to dnes s tím hladkým prádlem vysvětlila jasně.“

On: „Co tím myslíš?“

Ona: „No, že pod černé lycrové tílko se špagetovými ramínky se krajka prostě nehodí...“

Vzduch opisuje žluté elipsy, obtáčí se kolem jabloní, navíjí se na člověka, cukrová vata s příchutí a nesmělými tóny citrónu, obalující stydlivé křehké dřívko. Žádný vítr. Žádný pohyb na kůži, žádné napovídání rozehrátých bílých stěn.

Vždycky chvíli trvalo, než se jí odvážil dotknout. Jako by čekal ve žhavém písku – přisedaje každou chvíli z jedné nohy na druhou – až se před ním poskládá duhový obraz oázy, až před ním vyvstanou křiklavé pruhy stanů a všechno se bude stále chvět, třebaže o vánku nemůže být ani řeč. Jako by chtěl čekat až na konečnou podobu stvoření, jako by přišel dřív a musel usednout do stínu kaštanů, než bude moci natáhnout ruku a přijmout její horkost či chlad jako krůpěj zapovězeného vřídla. Protože dotknout se dřív by znamenalo ztratit budoucnost. Fouknout do ošatky se zlatým prachem a dívat se, jak mizí na cestách.

Praskliny na chodnicích jsou zřetelnější, propalují se hluboko, snad až kamsi k jádru. Střechy domků se zavírají jako květy nastydlé večerem. Všechno se stlačuje někam dolů. Nejsou žádné otázky. Odpovědi nikomu nepatří a mizí v dusných keřích.

Rád ji hladil, dokud byla oblečená. Něco z té lycrové hladkosti bylo i v ní. Mohla se vysmeknout, ztratit se.

Po každém jejím nádechu, jež se mu přenášel do dlaní, očekával výdech. Důkaz, že nezmizela v lucernách, ke kterým raději nepozvedal zrak. Hladil ji a myslel na to, jak se jí vpíjí do kůže, jak je unášen jejím proudem, který ona nedokáže zastavit, ani kdyby tisíckrát chtěla. Hladil ji velmi pomalu, protože to bylo, jako by ji podepisoval neviditelným inkoustem, jako by boky, ňadra, ramena i podvečerně mámivé křivky zad soustředěně přijímaly jeho neznámé, nevyřčené jméno. Heslo k příštímú vstupu. Rituál tichého poznávání bez účasti pojmů. Uvádění do zamčených pokojů, do neznámých, vzrušujících čekacích hal.

Ústa hledal jako horský pramen v ostružiní. Líbal ji na šíji, bradu i tváře, chtěl naskočit do voňavého víru, který jej přinese až k jejím rtům, protože jeho směr je neměnný a odvěký. Mazlil se s jejími rty, zpomaloval ty dotyky, protože právě při nich se ti dva nenápadně mísili. Slévání rozmoklých barev, styčné body řek, které se věčně vítají a obdarovávají, někde blízko mohutných ocelových mostů, aniž by o nich někdo mluvil, aniž by na ně někdo ukazoval prstem. Věděl o tom, věděl, že tehdy si z ní bere nejvíc a nejvíc zanechává. Proto ji líbal zvolna, ale vůbec ne bez vášně, která stála poblíž a foukala mu do zátylku oheň, po němž se nemá smysl ohánět. Tehdy se zapomínal, tehdy se tisknul rty k jejímu krku a ramenům, jež byly bezmocné a blízké. A v jeho nitru kdosi volal, křičel jako dravec v šikmých bílých skalních stěnách, jenže ten hlas vybičovaný ozvěnou slyšel jen on sám. A bláhově, jak strašně bláhově si myslel, že jej umlčí na její šíji.

Netušil, kdo nebo co promlouvalo v ní. Neznal její labyrinty z podmanivě vonících živých plotů, neznal hloubku ani směr jejích řek, neznal dosud místa, kde se dá bezpečně přebrodit, aby jí mohl být blíž. A tak ji odnášel do vlastního světa, ve kterém oblaka, hory i okna domů pohasínala, aby o to víc svítila ona. Ležela mu pak v klíně, objímal ji kolem ramen, líbal a mazlil se tváří s jejími vlasy.

Křídla perleťových zpěvavých ptáků otírající se o šumějící rákosová stébla.

A jeho druhá dlaň sestupovala do večerních modrofialových údolí, po klouzavé, důvěrně známé oblíci se křivce, hladila její hřejivá stehna. Chtěl ji obeplout celou, chtěl obsáhnout každý její bod, a snad věřil, že to tak bude snazší, proto ji pomalu, zaníceně, šíleně a rozrušeně svlékal.

V těch šatech, které odkládal, bylo něco, co mu mírně rozechvívalo prsty, nesměl se však zastavit. Měl pocit, že se mu teď narodila do náručí, křehká a přízračně průsvitná, s pokožkou ovanutou chladem, jež se musí zahrnat do výšin noci. On to musí udělat. Líbal dlouze a dlaň setrvala na každém tiše dychtivém místě jejího nahého těla déle než dříve, jako nečekaně teplé paprsky pozdního slunce, před nimiž nepřivíráme oči, ale vycházíme jim oněměle vstříc a ony ohřívají náš dech, takže voní po lískových oříšcích.

Hladil ji, tisknul k sobě, a v občasném potkávání řas málem přehlédl, že už to dávno není on, kdo vládne světu s pohaslými stěnami, kdo příkrývá rozechvělé křehké dívčí tělo jako stinnými havraními křídly. Že už to možná není jeho svět, protože do něj vzurčely klokotavé nachové proudy z jejích divoce kvetoucích plání, vůně vzdychající v jeho hlavě. Že se proměňuje v jejích dotycích, tápe v jejím úsměvu dlaněmi, které se zdají být příliš malé, že slepne v jejích nezatemnitelných očích a tříští se o její probuzenou horkost.

Laskal ji. Nebyla v tom možnost konce, nebylo tam nic z jeho jména, nic z jeho dávno odvrhnuté vůle. Ona jej k sobě tiskla.

Vyšla nad jeho světem.

A svítila.

Svítila o to víc, že okolní hory, oblaka i okna domů dávno pohasla...

(Frank poeta)

NACHT UND NEBEL: PŘEŽIVŠÍ

JEDNA: KLÓD

Z podivného a nevzhledného klopýtnutí se Klódovi podařilo vyrobít vcelku elegantní piruetu, která, ač proti vodní stěně vržené kolemjedoucím kamionem zjevila se jako víceméně neúčinná, přinejmenším upoutala pozornost ostatních existencí, jež v raním dešti netrpělivě přešlapovaly v každodenní liché vizi linkového autobusu, který by přijel v rozporu s jízdním řádem o čvrthodinku dřív.

"Kurva řidič", ulevil si svému okolí na vysvětlenou, poodhrnul levý rukáv a s netrpělivou grimasou se podíval na prázdné místo, kde ostatní lidé očekávají hodinky, aby svému okolí dokázal, že i on je jedním z nich, z těch ztracených stínů prokletých ranní směnou k věčnému zevlování kolem zelené tyče zapíchnuté v poli, nevýrazně osvětlené kolísavým nažloutlým světlem osamocenoé lampy. Z nejbližší vsi, půl kilometru vzdálených Trzanowic, nebylo skrze mlhu možné rozeznat jediné stavení. Malý ostrůvek se zastávkou, lampou a šesti šedivými panáky, to vše ohraničené bílou stěnou, se téměř dusil vlastním tichem.

Z nepropustného šedého povlaku se znenadání začal rozléhat monotónní zvuk dieslového motoru doprovázený oním podivným šustěním, jaké vydávají gumové pneumatiky na mokré silnici. Všichni čekající se jako na povel otočili, aby byli v příští sekundě svědky toho, jak se kolem čtyř do čtverce seřazených světel začaly pomalu rýsovat jednotlivé linky a hrany, aby se o nictinu později slily v jednotlivý obraz ve tvaru starého, prorezivělého ruského nákladáku.

Klódovi uniklo sotva slyšitelné zaklení a jeho oči začaly téměř automaticky sjíždět cestu a vyšlapanou krajnicí okolo něj, aby se mohl včas přesunout někam, kde by mohl řítící se gumovorezavou bouří přečkat bez větší újmy. Téměř automaticky vykročil k místu o několik kroků nalevo, které opravdu slibovalo momentální ochranu, jelikož silnice kolem se jevila poměrně suchá. Mokrá nohavice podivně začvachtala a přichlípla se k jeho kolenu, pod nímž však znenadání ucítil chladnou, jemnou, ale přece bolest. S úlekem pohlédl před sebe a jeho oči spočinuly na rozbrázděné tváři jakéhosi horníka jehož pohled ještě odrážel včerejší tiché delirium.

"Uhni cype!", havířův dech potvrzoval včerejší večer v zakouřené putyce. Chvilí se naň nechápavě díval, havířův obličej se mezitím stočil do nepříjemné grimasy. Prudce ho odstrčil, naneštěstí tím nesprávným směrem, takže se ocitl přesně vprostřed vodní stěny vržené právě projíždějícím nákladákem. Havířův obličej se sešklebil do posměšku a z krku se mu vydralo posměšné zachrochtání. Klód ho probodl pohledem, ale havíř, zřejmě zaseknutý v nečekaném návalu svého pokrouceného humoru, pokračoval ve svém chrochtání dál, jako nějaká stará vinylová deska, co vlastně nikoho neštve, že se porouchala. Klód se radši odsunul na druhý konec zastávky.

V zatáčce se objevila světla a následně vyjel starý a protivně zelený, rozvrzaný autobus. Okolo sloupku se začala hromadit skupinka prokřehlých, mokrých, šedivých lidí.

(Dan sedumatřicet)

Blázinec

(temná, hrůzostrašná, přízračná, bizarní próza z pera studenta tercie)

Ležím na tvrdé posteli a oči mám raději zavřené, abych neviděl tu hrůzu. Když je otevřu, vidím, že kolem me je klec. Ano, pochopili jste, nacházím se v blázinci, ale nejsem blázen, fakt ne. Přejde obtloustlá, vousatá sestra. V podpaždí má fleky z kvasícího potu. Po bradě jí teče slina. Vytáhne dlouhý nahnědlý jazyk z útrob svého alkoholem nasáklého těla. Chytnu ji za tučnou ruku, plivne mi do obličeje a vrazí facu, omdlívám...

Je mi fajn, jedu autobusem. Cesta je klikatá a vede krásnou krajinou. Dle nápisů na billboardech soudím, že jsem v Norsku. Kolem me je plno příjemných lidí. V rádiu hrají prima hudbu, je mi vážně dobře. Když jsem v nejlepším, vyruší mě podivné tušení. Na cestě vidím černou hmlu. Rádio přestane hrát, všichni ztichnou. Řidič je zhypnotizovaný a plnou rychlostí míří do onoho oblaku. Blížíme se metr po metru. Cítím podivný chlad, žaludek se mi obrací. Mé končetiny jsou nehybné. Umírám...BUM! Nic, chvíle napětí. Otevřu oči, ale moc toho nevidím, jenom tmou, hustou jako pěna. V mém zorném poli není náš autobus.

Lehnu si a uvědomím si, že tohle není normální. Přede mnou je moře tmavé hmoty. Hyzdí ho ohromné vlny, snaží se mě pohltnout. Ne, nevyjde jim to, jsem od nich dostatečně daleko. Svoji vahou a silou drtí okraje ostrůvku, na kterém se nacházím. Raději vzhlednu vzhůru. Místo nebe vidím pouze temně modrou klenbu. Místo mráčku tu plují jakési divně se pohybující bílé cáry. Po delším pozorování zjistím, že ty cáry jsou něco jako duše zemřelých. Nepřemýšlím nad tím a raději vstanu. To jsem však neměl dělat. Cáry mne zbystřily a s obratnou rychlostí se vydaly za mnou. Nevím, co po mně chtějí, ale na to teď nemyslím. Utíkám.

V uších mi zní nechutně pisklavý tón. Přechází mi mráz po zádech. Už moc dlouho nevydržím. Cítím jak mi ubývají síly. Naštěstí už pisklavý tón pomalu ustává. Utekl jsem jim. Pocit radosti, který ve mne vyvolal tento únik však brzy opadne. Zjistím, že stojím uprostřed bažiny tuhé tmavě šedé hmoty. Víím, že je se mnou amen. Vychutnávám si poslední chvílky svého života. Po tom všem si vlastně docela přeji zemřít. Naštěstí mi to nevyšlo. Někdo se chopil mé ubohé ruky a vytáhl mě celého ven z toho fujtajblu. Sotva jsem se nadechl, abych mu poděkoval, zmizel. Opět jsem nad tím raději nepřemýšlel. Byl už jsem úplně zoufalý, když ke mne přišla jakási postava. Ihned jsem v ní poznal svého bývalého spolužáka, o kterém jsem věděl, že je mrtvý.

Vždy měl menší zakulatělou postavu, jmenoval se Bohumír a mluvil jiným slovosledem, než jsme byli zvyklí. Jeho nejnápadnějšími vlastnostmi byly tajemnost a agresivita. Vždy nosil do školy nějakou velkou knihu, kam si husím brkem zapisoval poznámky. Jakmile do té knihy někdo jenom čtvrt okem nakoukl, Bohumír ho nejprve varoval svou typickou větou: „Hlavu tvou na kůl svůj si nabodnu“ a poté dotyčnou osobu obvykle zbil. Na své rodiče byl vždy drzý a matku se prý dokonce pokusil zabít. Neměl vyhrazené koníčky, ale zajímal se o okultní vědy a středověk. Svůj život skončil dobrovolným skokem pod kola kamionu. Bylo jej velice těžké identifikovat...

Ihned mi bez jakýchkoliv zadržnutí řekl: „Tohle podsvětí je. Duše zemřelých proudí zde a já vedoucím stal jsem se toho.“

Je mi divně. Na čele cítím studenou slinu. Procitnul jsem. Ano, tohle všechno byl jenom sen, tudíž i výplod mé mysli. Ale opravdu nejsem blázen, fakt, že ne!

(Vojtěch Mrázek, tercie A)

Člověk musí mít štěstí

Pan Novák měl jet druhý den na služební cestu do Brna. Nařídil si budík a zhasl lampu. Chvilí ještě uklidněně koukal do stropu, pak zavřel oči. Normálně by teď slyšel křik dětí z obýváku, když je maminka nahání do postele. Naštěstí je však manželka s oběma ratoletmi u babičky na horách. Takže tu nebylo, co by mu mohlo překazit jeho nerušený spánek, nebo si to alespoň pan Novák myslel.

Netrvalo to však ani pět minut a objevil se první narušitel. Pootevřeným oknem přiletěl do Novákovi ložnice žízivý komár. Pan Novák byl zrovna uprostřed nádherného snu, když mu bzučící nestvůra sedla na rameno. Pích – a už komár popíjel „krvavý drink“. Pan Novák ale nebyl z těch, které by probudil jeden štípanec na krku. Když ale uslyšel zabzučení těsně u ucha, bylo to jako výstřel z děla. „To se člověk ani nemůže pořádně vyspat!“ bědoval. Chvilí ještě marně zkoušel usnout a po třetím pokusu mu došla trpělivost. Zvedl se z postele a sebral z poličky Raid – sprej proti hmyzu. Měli jste vidět jakká to bylo podívaná, když pan Novák naháněl komára po pokoji a těsně před přímým zásahem zakopl o okraj postele a shodil poličku plnou knih i s budíkem. Budík spadl na zem a rozletěl se na několik kousků. Ručičky se válely po koberci a tužková baterie se zakutálela někam pod postel. Komár mezitím spokojeně vyletěl oknem ven.

Variantu spravování budíku uprostřed noci vyloučil pan Novák ihned. Chvilí přemýšlel, když dostal nápad – na mém mobilu by přece také mohl být budík. Trvalo mu asi půl hodiny, než přišel na to, jak ho nastavit. 6:30, potvrdit, hotovo! Položil mobil na hromadu knih, kterých teď by plná celá podlaha, přikryl se peřinou a usnul. „Já se na to vykašlu!“ zakřičel pan Novák, když ho ve čtvrt na čtyři ráno probudilo varovné pípání mobilu – slabá baterie! „Nemůžu ho přece vypnout, mám nastavený budík“. Uvědomil si. Když po dlouhém pátrání konečně našel nabíječku, zuřivě napojil telefon a šel spát.

Co ale zjistil ráno, byla skutečnost, že přestože zapojil mobil do nabíječky, zapomněl zapojit nabíječku do zásuvky. A když zjistil, že se probudil o hodinu později než plánoval, našťvaně zabručel několik neslušných slov a ještě spící se odplazil do koupelny. Nestihl se ani nasnídat a ohřát si kávu a už seděl za volantem své škody Fabie.

Řítíl se stovkou skrz město a když se dostal na dálnici – směr Brno, dupnul na plyn ještě víc. Chtělo se mu spát, za krkem měl svědivý štípanec od komára a navíc měl co dělat, aby stihl dojet na schůzku s ředitelem firmy včas. Když už měl Brno na dosah ruky, zazvonil mu telefon: „Pan inženýr Novák? Chtěl jsem vám jen říct, že ta schůzka se ne poslední chvíli ruší. Ředitel onemocněl a nemůže se dostavit.“ Pan Novák chtěl zrovna vyličít, co všechno dneska vytrpěl, když na něj z dálky mával policista. „Tak to bude za 1500 za překročení rychlosti a 1000 Kč za telefonování za jízdy bez hands-free.“ „Když si pomyslím, že mě ta cesta stála skoro tři tisíce, nemusel jsem ani vstávat,“ říkal si pan Novák, když zrovna dojížděl k Motoarestu, aby se naobědval. „Člověk prostě musí mít štěstí,“ řekl se. Vzápětí zjistil, že si zabouchl klíče v autě i s doklady...

Radek Hranický

Jsem závislá
Na lidech
Slovech

Jsem závislá
Na myšlenkách
A tobě

Ty tu nejsi
Měl bys být
Nemyslíš?

...psala mu v dopise. Nikdy ho nepošle. To vždy věděla.
Vždy–nikdy totiž nenajde odvahu. Tady nejde o odvahu
prozradit mu svůj plán, ale o odvahu zamilovat se – vzdát
se někomu a stát se na něm závislým.

Viděla už spoustu ztracených duší, bloudících tímto
světem. Viděla je všude kolem sebe. I u těch nejbližších.
Věděla, jak moc jsou nešťastní. Někteří litovali. Trpěli.
Přesto na nich něco bylo... Něco nepopsatelného,
zvláštního. Jakoby prožili něco víc. Něco, za co by podle
všeho stálo i zemřít.

Přemýšlela. O smyslu života. A taky o zradě. O jednom
malém, krátkém vyjádření „SORRY“, které mohlo
znamenat cokoliv. Tato krátká, zdánlivě zbloudilá zpráva
se objevila na jejím mobilu. Najednou. Bez varování. Co
mohla znamenat? Pravděpodobně obyčejnou omluvu za
častý prohřešek. Nebo taky ne. Mohla to být omluva za
křivdu, lež... kdy vůbec mluvíme o lži? Jak moc je křehká
hranice mezi pravdou a lží? Nestane se lež pravdou, když
v ní uvěříme? Alespoň pro nás určitě ano. Snad. Věřila
tomu. Chtěla tomu věřit. Kdyby jen mohla utéct. Někam.
Kamkoliv.

(ESK)

Poněkud avantgardně pojatý test o literární avantgardě z pera studenta vyššího gymnázia (pozn. - vyučující češtiny nedostal(a) ku pomoci ani dešifrovací kód)

1) Francouzský básník -
Antoine de Saint-Exupéry - Alkohol
U 2 částí, volnějším způsobem
Přímá - předmluva | nepře sloky a
nové klasickým způsobem.
Dobře slova - má se nadejmuje
~~.....~~
~~.....~~
Dobře slova - má se nadejmuje
přímá - přímá - přímá - přímá -
Dívka se má přímá - přímá - přímá -
přímá - přímá - přímá - přímá -
Přímá přímá přímá -
Klasický - ideový -
Dobře slova - přímá - přímá -
.....

Modří medvídci a den v pr*eli

„No co bys chtěl slyšet. Na stěně visel modrý obraz s medvídky, měli na sobě modré čepičky“. Na tuto větu nejspíš už nikdy nezapomenu. Během natáčení televizního filmu..... byla použita opravdu více než mockrát. Celá akce se odehrávala na Stodolní v Bernie's Irish pub v sobotu ráno. A nevěřili byste kolik nepotřebných lidí se může vyskytovat zároveň na jednom místě! Mě se nejvíce líbil chlap, co dělá dým. Tím bych chtěla být v příštím životě. Nic nedělal, jen občas vstal, zapojil přístroj se suchým ledem a rozvířil páru po místnosti deskou. U toho se samozřejmě tvářil patřičně vážně a povýšeně. Takových tam byla opravdu spousta. Nejvíce však stejně pobavilo neočekávané entrée „prostého občana“, který očividně netušil kde je, co se kolem něj děje a zrovna střízlivý také nebyl. Vstoupil do baru několikrát, mimo jiné i při „oblíbené“ scéně s medvídky.

(Veronika Špornová)

Dýmič při práci

Richard Krajčo těsně před svou replikou s medvídky

